

КРИСТИН ЮРУКОВА
СЕМЕЙНА МИТОЛОГИЯ

chitanka.info

Тайнствени сили ме извадиха на видело сред кръчмарската гюрултия на света, те ми измислиха хоризонт в самопораждащото се безобразие на действителността, те ми дадоха благото да виждам не само какво е сега, но и какво е било преди, не само да виждам, но и да предвиждам, да не гледам в нозете си от страх да не сгазя лука, а към хоризонта, да придърпвам като черга към себе си далечното, за да съгледам на него като на тепсия това, което ме очаква.

Житейският ми опит не можеше да бъде житейски опит на никого, защото в мене са съчетани бесовете на човека с демоните на хищна птица. Мнимият ми баща упорито забравяше, че бащинството му е мнимо. Разпитвах и потайната Косара, майка ми, за мистичния ми произход, но и тя не можеше да бъде честна пред мене, тъй като не беше честна и пред себе си по въпроса за зачеването ми, Косара отказваше да си спомни момента на зачеването, спомена за което нося в онази единствена оплодена майчина клетка, от която е започнало плетеното на телесната мрежа на душата.

Човек се ражда със същата изумителна непринуденост, с която си отива от този свят, но в моята черепна кутия се е стаила непроницаемата загадка на това начало и с родителите ми си играем на криеница и преглъщаме въпроса: Какво се случи тогава?

Беше жълт облещен август с непоносима светлина, горящи стърнища, листата на дърветата се разпадаха на червеникав прах, въздухът бодеше с бодлите на сухотата, изнервено до крайност населението на Владишките колиби не можеше капка да изцеди от меките парцали на кравешките вимета и с горест премигаше празните плевни — тревата преди да стане на сено бе изгоряла. От жегата хората се движеха едва-едва, избавени сякаш от телесни потребности. Жегата бе тази, която изостряше и странностите на баща ми, той и преди от любов към волността и свободата навестяваше чужди булки, бедата бе в това, че правеше деца на чуждите булки, та му дадоха прякора Бащата на Владишките колиби, а на майка ми все не успяваше да направи дете. Но това лято Слави хептен се настърви към женската плът, но я диреше да издевателства отгоре ѝ, не да ѝ се радва, за майка ми пък съвсем бе забравил.

Слави почти не слагаше храна в тялото си, губеше се все често и по-далече навън, впускайки се във все по-причудливи занимания. След като бе построил целите Владишки колиби с

разлюлените им тежки стрехи, създадени сякаш такива, за да държат във вечно напрежение минувачите по улиците дали те няма да се срутят отгоре им, с тъмните ладии на чардаците, годни да поберат всички ветрове и всички изгреви и залези, след цялото това усилено зидарско домотворчество отецът ми обърна гръб на всякакви човешки обиталища, включително и на собствения си дом, представляващ в момента прастара полурухнала църква, която той се опитваше да оправи и опази, живеейки вътре, и се отдаде на екзотичната си склонност да се разбира и общува с другите безсловесни божии чедра — животните.

Слави се качи на върха на планината и потъна в един пернат напълно природен свят от времето преди създаване на човека. Беше се заселил сред обитателите на скалите — планинските кози, орли и соколи, получаваше от тяхната плячка, споделяше ритуалите и аскетичния им живот и се учеше да наблюдава света от високо, поведението му следваше правилата на техния живот, единствено невъзможността да лети го отличаваше от птиците, но той се надяваше, че с времето и това превъплъщение нямаше да го отминне, липсата на полет компенсираше с птичите танци, в които участваше с цялата си душа, умееше да приплясква с ръце, да се върти в лудешки стъпки, докато птичето ято се вихреше ниско над него и разноцветността на крилете избухваше в зеленикаво, сиво, сребристо, оранжево и кафеникаво, най-важен бе синхронът, налучкването и спазването на общия ритъм, птиците очевидно се наслаждаваха на неговото участие и го нахлупваха с рехавата материя на крилата си, където и да мръднеше, в която и посока да свърнеше в танца си, птиците го следваха, сякаш той ги държеше като хвърчила на невидими въжета. Магията на пълното разбирателство между човек и безсловесно същество го бе погълнала дотолкова, че сам неусетно се бе отказал от думите, напълно го задоволяваха жестовете и мимиките.

Сред букетите от крила той се движеше неотменно с любимата си птица, която му дробеше небето с крила или кръжеше отгоре му като носена от колеблив есенен вятър шапка или пък — и това тя правеше най-често — гледаше презрително, кацнала на рамото му. Баща ми го разнасяше на рамото си като Върховен наблюдател да отмерва с горделив поглед пространствата на Владишките колиби и съществата, щъкащи из тях, погълнати изцяло от напълно безразлични

за небето цели. Соколът бе камък, отронен от скалите на Дяволското ждрело — бяло-сив камък, пропукал от зной, покрит с лишеи и мъх. Наричаше се упорито „сокола на Калоян“, сякаш Калоян току-що бе склопил очи, а той, Слави, му бе единственият законен наследник.

Соколът беше грамадна мършава птица, изразът на която напомняше лицето на Слави, аскетичното в нея биеше на очи, имаше предимство пред хищническото, с невъзмутимост и инат караше баща ми да ѝ служи коренопреклонно, тя бе потънала в съзерцание на собственото достойнство вече хилядолетия и помръдваше само колкото лениво да се спусне над някоя жертва, за да се нахрани, плътта ѝ бе някак изсъхнала, вроговена и затова не само ноктите ѝ създаваха усещането за вкамененост.

Навярно поради влюбеността си в птицата баща ми придобиваше едно все по-поразително сходство с нея, да не е сама той все по-често се губеше из скалите, чистеше гнездото ѝ, играеше с нея и когато все пак решеше да се върне във Владишките колиби при жена си, целият бе покрит със сива перушина и миришеше на мърша. Седеше на някой по-висок стол и ни наблюдаваше с полуспуснати клепачи като от висините на скалите, понякога разказваше за птичите пиршества и птичите сватби и в гласа му се прокрадваше истинска мъка, че не му е дадено да е един от тях, а ноктите му растяха бързо и се закривяваха. Можеше да ме грабне като агънце и да ме понесе нагоре към орловите гнезда.

Баща ми сам довел сокола на рамото си при майка ми, не се налагало той да влети тайно през покрива на Дяволското ждрело като камък, откъснат от скалите. Не било трудно за сокола да намери път към доброволно отворената утроба на майка ми. Една сутрин баща ми се върнал със сокола на рамо от самотията на Дяволското ждрело и заварил майка ми на границата между съня и деня, плуваща върху хлъзгавите гърбове на нощни видения. Косара трудно разбрала какво се искало от нея толкова рано, когато мъжът ѝ я побутнал да отвори очи и да забележи армагана, който ѝ бил донесъл от планината — кожен мех с нещо влажно и миришещо на вкиснато вътре. Тя пъхнала в торбата глава с рошави медни къдри и присвила гнусливо очи и устнички — вътре копринено проблясвала топчицата на убито сърненце. „Да го сготвиш за обед“ — наредил ѝ Слави и се впил във вратлето ѝ както кучетата преди час във вратлето на сърната, гушата ѝ

се извила назад като животинче и се издула от бълбукането на смеха. Слави плъзнал ръце по това животинче и навлязъл в развълнуваните пространства на гърдите ѝ, шепнел: „Ще ми отпуснеш ли от синьото, да си измия душата с него?“, а през разширените му от възторг зеници кожата ѝ просветвала вече със синьото на ледовете и започвали да ваят пред тях сини парцали сняг, внимателно и много бавно я измъквал от дантеления, бродиран и обримчен рай на фустаните ѝ. Тя имала силата да го накара да се чувства силен. Докато самото небе се сгромолясвало отгоре му и го затрупало със сини късчета, лазурно и нежносини, докато той самият ставал част от тази лъчезарност, над двамата плющели крилата на сокола, който бил замижал от удоволствие. Движенията на Косара напомняли бега на сърнето с все по-грациозно вдигане на краката, едва-едва усетила във възбудата крилата на сокола, пърхащи върху кожата на корема си, семката на сокола се врязала в женската плът като в сърцевината на ябълка и вече нищо не можело да я изкара от там.

Всъщност отдавна съм открил причината, поради която Слави и Косара не признават произхода ми от сокола: подобен произход би им внушил, че аз съм нещо измислено, нещо, което почти всеки може да отрече.

При раждането ми ту умирах, ту възкръсвах, никой не можеше да се ориентира в намеренията ми ще живея или ще си хващам пътя, държах всички в напрежение, внушавах на околните, че трябва да са особено нежни с мене, защото всеки момент мога да им тръшна вратата, бях готова да остана, но не на всяка цена, изнудвах, за да получа главната роля.

Станах мъчител на майка ми още в корема ѝ. Макар че вътре бе влажно и задушно, в неговото затворено пространство се сънуваха фантастични сънища. Но аз бях избрала майка си за жертва, още докато бях в нея. Блъсках си главата в стената на корема ѝ и напирях да излизам, всички молитви на майка ми не значеха нищо в сравнение с устрема ми да попадна отново в състояние на предначалния хаос.

И понеже не можех да събера мислите си от бяс, че съм затворник и че единствената ми задача е да раста, вилнеех в нея стръвно, излизах от кожата си, но пак оставах в нейната, докато един ден не съборих майка си от върха на натоварената с ябълки каруца, докато Косара не се претърколи под краката на коня. Майка ми стисна

с две ръце да ме пази от железните колела на каруцата. Краката на конете заковаха пред изопнатия от плода корем, желязото не мина през него. Света Богородица успя да спре срутването ми в смъртта, положи длани светата майчица отгоре ни, още помня светлината на ръцете на Света Богородица и как се плъзнах по един от лъчите навън, извън майчината утроба, в която плясках по рибешки, мушнах се право в дланите на Светата майчица да ме измъкне от разлюшкания океан в тялото на мама, заплашващ да ме удави от много любов. Тупнах между краката на мама, първата миризма, която ме облъхна и смрази, бе миризмата на топките, които валяха мазни и тежки от задницата на коня. Конят ми помагаше веднага да разбере истината за този свят, истината за капана на материалното, което щракваше за всеки, тупнал от отвъдното тук.

Нима можеше да предположи какво я очаква от мене, дошъл незнайно откъде, появил се незнайно с каква съдба. А че трябваше да се нагърбя и с камъните на съдбата на мама, ми стана на часа ясно, когато се наложи да запушвам с глава дупката, от която току-що се бях измъкнал, за да не изтече през нея всичката майчина кръв. Стоях си така с теме, напъхано в нея, и очаквах да се изясни кой от нас двамата ще оживее. Преструвах се, че не ме е страх, неочаквано бързо се приспособявах към наличието на страх в мене и необходимостта да го преодоля. При тези обстоятелства срещата с майка ми, колкото и очаквана да беше, бе необикновена, а и в близката околност нямаше жива душа и никаква възможност за спасение.

А най-естественото нещо бе да запищя от ужас и да побегна на края на света при зловещата си среща с биологичното, далеч от картината на тази пихтиеста, тресяща се от конвулсии маса, изригваща кръв. Не можех да бягам. Бог знаеше това и ми прати висшия разум на интуицията, инстинктивното спиране на майчиния кръвоизлив бе първата ми среща с Бога.

И както си бях слепичък, тъй и видях как крива сянка легна отгоре ни в адския пек, лъхна хладина, сякаш някой положи успокоително крило на слънчасалото чело на деня. Първоначално реших, че е змей, който лети ниско, защото ни е търсил през цялото време, за да ни вземе под крилото си. Вдигнах млечносини очи, привързани със слепотата на първите дни и съзрях сред познатата ми

пустинна гледка на скалите, в които гнездеше сокола, моят баща, една тънка и счупена на две като строшена игла бабичка.

— Чедо! — възкликна бабичката, като погледът ѝ се натъкна на главата ми, мушната все още в тялото на майка ми. — Я се мръдни от там, скачай в полата ми!

Усещането бе фантастично, отблъсквах сякаш с крак лодката на живота ми от брега на небитието. Бабата беше толкова тънка и прозрачна, че ме бе страх да не се стопи пред погледа ми из един път, така както изненадващо се бе появила. Ръцете ѝ ме принудиха да се изтегля от тялото на майка ми, за което играех ролята на запушалка и да се свия в прозрачната ѝ престилка, която бе по-скоро паяжина, полюляваща се между два храста, отколкото реална материя, но все пак полата, престилката, тялото ѝ съществуваха, защото ме държаха на две педи височина от земята, аз усещах остриите кокали под тях и мекотата на коремчето ѝ, кръгло и пулсиращо като гръб на коте. Държеше ме в остриите си пръсти, които се състояха сякаш само от нокти и ме пощипваше по бузката:

— Плачи, милото, викай: „Тук съм, живо съм!“ . Не мълчи като камъче, обаждай се да те чуе света.

Прозрачната бабичка знаеше как да подрежда хаоса, бързичко извади отнякъде един сребрист ибрик и взе да излива вода, размесена със снежна каша, в която проблясваха и бучки лед, върху корема на мама. Снежната маса се смесваше с кървавата пихтиеста маса и се втвърдяваше заедно с нея отново в един бляскав и красив като гигантски плод корем. Кръвта по него се събра в червени лъскави топчета, които бабата събра до едно като червени боровинки и грижливо ги зарови в земята, мърморейки:

— Роди златно яйчице кокошчицата, но пририта от зор. Златното яйчице се овъргаля в какво ли не — във фъшкии, в кръв и кал. Хайде на хаирлия да е! Пиленцето ще кълве наред дните си, няма да подбира кога да живее и кога не. Всякак ще знае да живее — и в кръв, и във фъшкии. Кой като него! Хоп-па-ла!

Подхвърли ме отведнъж силно нагоре, та стигнах слънцето за един миг, но не можах да се закача на някой от лъчите му, та да остана, а отново намерих кокалявите пръсти на бабата, миризмата на конски фъшкии и майчината кръв, които вече разпознах като нещо родно и скъпо.

Кое е по-важно — какво ние сънуваме или как някой друг ни сънува? Навярно сме съня на Бога, но не го оставяме на рахат да си сънува — все избързваме с наша си воля, въпреки неговия сън, а не разбираме, че извън неговия сън нямаме право на своя воля.

Това ми дава ключа за загадката в мене — откъде бяха в мене тези населени с чужди съдби глъбини. Ами обяснението е точно това — Бог сънува много сънища едновременно и когато сънищата се кръстосват — хоп, ние се срещаме. Ние сме заровени нейде в Божието съзнание и то ни сънува. Тези измислени предци, чиито истории нося в себе си и които все разказвам, са божиите сънища за тях, кръстосали се със съня ми за мене. И понеже там горе няма време и всичко се случва в един само миг, то моята съдба се е пресякла със съдбата на хора, отдавна преминали на тази земя.

Дядо ми си тръгнал към небето, за да отвори място за мене на този свят. Час след като склопил очи съм се родил аз. Аз помня всичко, което се е случило с него и помня всичко, което той помни от другите души, преродили се в него. С развитата си памет за преражданията все едно съм безсмъртен.

Дядо ми е вече само пламъче на свещта, по-скоро дим на свещ и нехае за земния си дял, но аз си спомням всеки негов ден и най-вече Деня на желанието. Цялата ми страст е от него, а тя е толкова в излишък в мене, че понякога като се накокошини, е страшно да излезеш насреща ѝ. Денят на желанието му бе денят на последния му любовен танц, изигран с много пъшкане и стон, за да умре. Не че преди това не бе изпитвал желание и не бяха му се народили сюррия деца от сюррия жени, но в деня, в който той разбра, че смъртта му е близо, той се изпълни с такъв мощен порив на желание, че очите му изхвъркнаха, ръцете му, коравите селяшки ръце омекнаха и ставаха вече не за впрягане и коване, а само за галене. Старческото му тяло порасна и се втвърди и ако не бе си доставил на часа обекта на желанието си — шестнадесетгодишната Неделя — навярно щеше да се съвкупи със самата земя, така както често при проникване в телата на жените си бе представял ралото, хлътващо в черната влажна угар и оставящо димящи следи.

След няколко изобилни на деца и на наслада брака, след дълго и скрито мърсване през досадното вдовство бай Пейо в последния си

час събрал най-мощно любовната си енергия и открил, че тази енергия най-лесно можела да го прехвърли на другия свят.

Легендарната сила, която го била направила някога най-прочутия пехливанин от двете страни на Балкана, се върнала в костите и мускулите му и му помогнала да занесе любимата си вкъщи барабар с огромната дървена каруца, в която избраницата му си играела на парцалени кукли, облечена в контошче, обточена с кожа от пор.

Набързо му дали булката, набързо му довели и попа да ги венчава като вдовец без хора и веселба вкъщи, той грабнал каруцата, която чакала да бъде впрегната за сватбена разходка със звънчета и цветя, с голи ръце я преместил в обора си с трескавата от смях булка вътре. Усещал боровия огън на тялото ѝ, въргалия я като снежна топка с лакоми ръце, нахлувал в сиянието ѝ, сред бисерни голи крака и гърди, обрамчени от настръхналите косми на кожата, обточила контошчето ѝ.

Никой никога не си е устройвал по-празнична смърт. Дядо ми си отишъл с един от поредните си взривове в тялото на Неделя, разлетял се до пращинка в нея. Желанието му било така силно, че би било преувеличено за всеки жив човек, но не и за един умирающ.

Сега дядо ми дими и пуши между звездите и все забравя деня на завръщането си тук на земята и някак желанието му, изстреляно като куршум в тъмата, ме е улучило така, че все съм опиянен от желание.

Та взривил се дядо ми и се понесъл на пръски към Бога, а при него отнесъл смеха на жената, кикота ѝ, който страшно приличал на стон, и виковете ѝ към небесата, и шепота ѝ: „Боже, боже“.

Може би затова мене от рождение тъга не ме хваща, каквито и дертища да ме яхнат, все чувам онези смехове да се сипят от облаците като перушина от скъсани възглавници и ме гъделичкат и ме напушва и мене самия на смях. Цялата възторжена душа на Владишките колиби се бе заселила в мене и никой не можеше да изскубне екстаза от мене. Въодушевляването, обхванеше ли Владишките колиби, се издигаше над всяко мислимо сравнение и приемаше такива размери за часове, че можеше да унищожи не само Владишките колиби, но и цялото Българско. След въодушевляването на Владишките колиби неминуемо се случваше някоя беля и оставяше по тях драскотина или синина като след бурна любовна нощ.

И все пак с ръка на сърцето трябва да призная, че най-вдъхновеният обитател на Владишките колиби бе баща ми, виден съчинител на планове, които можеха да му стигнат не за един, а за десет живота, не за едно, а за десет села. Той не бе единствено строител на планове, той бе строител на обори като църкви, на църкви като замъци, на замъци за неродените още български царе.

Мястото, в което живееш, ще стане килия на затвор за тебе, ако не успееш навреме да избягаш, смята Слави. Избягаш ли, ти вечно ще копнееш за него, за всяко следващо напуснато място и в последния миг копнежът ти по тях ще се слее в една неимоверна благодарност към този широк свят, който е бил твой.

Изобщо историята на Слави е историята на неговите бягства. Само от утрешния ден не е бягал, винаги се е осланял на неговата виделина и бързал към пукнатината на хоризонта, бързал да стигне най-далече в бягството си, за да е най-близо до себе си.

Само че този път преди да избяга от жена си с пеленаче на ръце Слави ги е тръшнал в полуразрушена църква, за да я пазят.

„Ние с тебе сме в ролята на мечката, която е пазила църквата няколко века след като се разсипало царството ни — говореше ми Косара, уверена, че всичко разбирам. — Сега ние сме пазачите, да не раздигнат душманите зидовете ѝ, докато Слави я поправи и покрие, докато съберем пари за рушвет за султана или докато вземем на заем от някоя Виенска банка, за да си купим и камъните, и фермана за църквата. Черквата е строена от нашия си цар — разказва умислено мама, не уточнява кой цар е бил и един ли цар само сме имали. — И като изпуснал той царството си, вътре се заселила мечка, много била страшна и много била стръвница, та никой от новите господари на царството не посмял да дойде да раздига камъните ѝ, каквото падало, падало е от времето, дете все руши и видоизменя. А цялото население на Владишките колиби било се изпокрило вдън гори тилилейски. Един ден в горското им обиталище се появила баба Меца, разхвърчала се, разфучала се, взела да мачка колибите им, погнала ги като стадо овце пред себе си — напред, напред, докарала ги до Владишките колиби, хората разбрали, взели да секат гората и да си строят къщи в кръг около черквата.“

Вече знаех, това, дете ечи и днес вътре, е отглас от рева на мечката, а сянката ѝ се въргала по камъните, сянката ѝ — знакът на

царя, печатът, дето ни го е оставил да се сетим, че го е имало.

Лежа си в зверския студ между струпаните камъни на черквата, кихам и кашлям от космите на халищата и разсъждавам какво ще стане утре, сегиз-тогиз ме спохожда изкушението да изпълзя нагоре, където се предполага, че е светло и топло, обаче не мога да преодоля съжаленията си към Слави, нали дострояването го правеше без разрешение и не бе време да извисявам глас и да си навличам беди, по-добре бе да послушам вайканията на Косара на изпроводяка на Слави:

Но щом е така, казва му Косара, щом далечното ти е толкова важно, по-важно от близкото и от мене и от този сополилко в люлката, ето го, пак го тресат трески, питам те — какво ще стане с леглото ни, то ще изстине, на камък ще стане, затиснал спомените ни като змии, да не изпълзят, да не ни клъвнат със смъртоносната отрова на миналото. Сега какво излиза, че напразно съм го топила това легло, и тебе напразно съм топила, щом ти само си мислил как да се измъкнеш от него, та да докопаш онова по-широкото и голямото, то е безлико и празно, онова, дето го наричаш света, сякаш ние с детето не сме света, това трябва да е света за тебе и точка, а ти — все необхватното и необозримото. Както съм влудена, това не са лъжливи заплахи, ще изгоря това легло, за да не изстине, по-добре да го подпаля, да стане на пепел, отколкото на камък, аз на камък няма да спя, и аз ще спусна крака върху пътищата на света, тогава ще видиш, ще замръквам в тялото на всеки мъж, и това може да стане, само не съм го решила още.

Ти наистина ли мислиш, че можеш да ме оставиш с пеленаче в ръце в зеления, воднист полудрач на тази прастиара развалина, пълна със сенки на именити мъртъвци, в които се спъваш на всяка стъпка и с тези вперени в мене строги до непоколебимост очи на светци, които за миг не можеш да ги затвориш или да обърнеш образите с гръб, да можеш за миг да помислиш без тяхната опека, без техните претенции към тебе и неведомите им изисквания, омаяното ми от съня на столетията тяло не може да се изплъзне от кълбото от сенки, което се търкаля по каменния под, до такава степен ставаме едно и също с тях, че ме е страх за детето ни.

В следващия миг Слави вече изтопурква с коня си, в дисагите му са скъпите неща — мистрията, отвеса, търговските тефтери с планове на сгради. Гърлото на Косара клокочеше, но излизаха само

мехурчетата на стонове, усеща как я прерязва ножа на студа, когато край нея прелетява конят на Слави със славния си конник.

А денят тъкмо започваше, къде да го денеше Косара целия този ден без Слави и всички други следващи без него, тя присяда на камъчето върху петите си, камъчето, което я е крепило, докато е махала след Слави и крещяла думи на любов с излишни ръце и думи, защото Слави отдавна вече е станал невидим в пространството, на същото камъче се сгъна, полите ѝ достигнаха водата, намокриха се и натежаха, дърпайки я надолу, надолу във водата, водата попиваше лицето ѝ, но тя се чудеше, че водата все не го погълва, то плуваше отгоре ѝ — плоска, безсмислена луна.

Доста време мина, за да чуе пляскането и шуртенето между пръстите ми, да ме съгледа във водата пред нея да лежа като пепелява риба, обърната на една страна с дрехи, диплени от водата като перки. Припадъците ѝ от смях при вида ми я вдигнаха от камъчето и я насочиха към мене като много особено измъкваше ту един, ту друг крак от водата, опитвайки се сякаш да освободи краката си от букаите на концентричните водни кръгове. Не можеше да проумее как съм се изтърколил от люлката чак до мястото на раздялата ѝ със Слави, но беше наясно защо бях тук, да плача и искам, да я затрупам с грижи, да не оставя празно място за Слави. По същия начин и в следващите дни и месеци Косара щеше да се щура из двора напред-назад, пак щеше да вдига краката си прекалено високо един по един, щеше да ги отърсва сякаш нещо лепнеше по тях преди да ги приземи, щеше да остава у другите впечатлението, че това са движенията на човек, който се опитва да измъкне краката си от нещо, да ги освободи. Освен че блуждаеше из двора, тя започна и да си дири скривалища из него, а места за скривалища имаше бол сред разхвърляните от различни времена и народи мраморни късове, тухли, тикли, керамични чирепчета, основи на постройки с иззидани тунели в основите им. А аз крещях и виках и обзет от неизменното желание да ѝ служа я гонех от всички тези дупки и небитиета, кълнейки се, че няма да я търпя такава, че ако тя се помирява с този си размътен образ, аз — не и не. Щом сме тук, трябва да сме тук, а не някъде и никъде, бях убеден, че тя най-сетне трябваше отново да се научи да вижда късовете действителност, в които попадеше, защото в момента тя отсъстваше, напълно отсъстваше от деня, от ритъма в двора, от това, което вършеше,

отсъстваше дотолкова, че и да навехнеше крак или разкървавеше пръст, продължаваше нататък все така непоколебимо механично, сякаш отсъстваше и от болката, така както отсъстваше и от радостта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.